

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Decizie tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă*

SECȚIA A DOUA

DECIZIE

Cererea nr. 19138/16
Vitalie IORDĂCHESCU și Mariana IORDĂCHESCU
versus Republica Moldova
(a se vedea tabelul anexat)

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), întrunită la 28 septembrie 2023 într-un Comitet alcătuit din:

Frédéric Krenc, *președinte*,

Diana Sârcu,

Davor Derenčinović, *judcători*,

și Viktoriya Maradudina, *Grefier adjunct interimar al Secției*,

Având în vedere cererea sus-menționată, depusă la 29 martie 2016,

Având în vedere observațiile prezentate de către Guvernul reclamat și cele prezentate în replică de către reclamanți,

După ce a deliberat, pronunță următoarea decizie:

FAPTELE ȘI PROCEDURA

Informațiile detaliate privind dl V. Iordăchescu („primul reclamant”) și dna M. Iordăchescu („cea de-a doua reclamantă”) pot fi găsite în tabelul anexat. Reclamanții au fost reprezentați în fața Curții de către dl C. Mihăilă, avocat în Chișinău.

Reclamanții s-au plâns de neexecutarea unei hotărâri judecătorești prin care autoritățile municipale au fost obligate să le ofere spațiu locativ în baza statutului lor de funcționari publici în sistemul penitenciar. Ei au invocat, de asemenea, lipsa recurs intern efectiv referitor la neexecutarea aceleiași hotărâri judecătorești.

© Această traducere îi aparține Direcției agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova. Originalul se găsește în baza de date HUDOC. Orice preluare a textului se va face cu următoarea mențiune: „Traducerea acestei decizii a fost efectuată de către Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova”.

Plângerile reclamanților în baza Articolelor 6 și 13 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 (neexecutarea hotărârii judecătorești interne și lipsa unui recurs efectiv în această privință) au fost comunicate Guvernului Republicii Moldova („Guvernul”).

ÎN DREPT

Guvernul a ridicat mai multe obiecții preliminare la prezenta cerere.

În primul rând, el a argumentat lipsa competenței *ratione materiae* a Curții de a examina fondul plângerilor formulate de către reclamanți în baza Articolului 46 § 2 din Convenție. El a subliniat în această privință că la 23 februarie 2008 primul reclamant depusese deja o cerere la Curte sub nr. 13980/08, referitoare la neexecutarea aceleiași hotărâri judecătorești. Printr-o decizie din 11 octombrie 2011, Curtea a radiat această cerere de pe rol, deoarece părțile ajunseseră la un acord de soluționare amiabilă prin care Guvernul se angajase să plătească primului reclamant suma de 2.200 euro pentru a acoperi orice prejudiciu, precum și costurile și cheltuielile, și a stabilit termenul-limită de 31 decembrie 2012 pentru a-i oferi un spațiu locativ. La rândul său, reclamantul renunțase la toate celelalte pretenții împotriva Republicii Moldova în legătură cu faptele care au dat naștere cererii sale. La 19 ianuarie 2012 suma menționată a fost achitată primului reclamant, iar prin Rezoluția CM/ResDH(2020)272 din 3 decembrie 2020, Comitetul de Miniștri a încetat examinarea acestei cauze, constatând că executarea hotărârii judecătorești definitive nu mai putea avea loc, deoarece reclamantul a părăsit serviciul public.

Curtea reamintește de la bun început principiile generale relevante referitoare la competența sa *ratione materiae*, rezumate în *Moreira Ferreira v. Portugalia* (nr. 2) [MC], nr. 19867/12, § 47, 11 iulie 2017; și *Ivanțoc și alții v. Moldova și Rusia*, nr. 23687/05, §§ 84-87, 15 noiembrie 2011). Astfel, ea reiterează că, în contextul specific al unei încălcări continue a unui drept garantat de Convenție în urma adoptării unei hotărâri în care Curtea a constatat o încălcare a aceluși drept pe parcursul unei anumite perioade de timp, nu este neobișnuit pentru Curte să examineze o a doua cerere în care se invocă o încălcare a aceluiași drept survenită pe parcursul unei perioade consecutive (a se vedea, printre alte autorități, *Jurišić v. Croația* (nr. 2), nr. 8000/21, §§ 30-33, 7 iulie 2022, *Wasserman v. Rusia* (nr. 2), nr. 21071/05, §§ 36-37, 10 aprilie 2008).

Curtea notează că prezenta cauză a fost introdusă de către cei doi reclamanți la 29 martie 2016 și că se referă la perioada de neexecutare ulterioară deciziei Curții din 11 octombrie 2011. Reclamanții au formulat, de asemenea, o plângere referitoare la ineficiența recursului intern, în special în legătură cu rezultatele procedurilor interne reparatorii. Deciziile interne adoptate în cadrul acestor proceduri au constituit, astfel, fapte noi. Prin urmare, Curtea respinge obiecția Guvernului.

Din nou în opinia Guvernului, reclamanții au făcut abuz de dreptul de a depune o cerere la Curte, prin faptul că nu au informat Curtea cu privire la noile proceduri de reparare a prejudiciului inițiate de către reclamanți după depunerea cererii lor la Curte.

Curtea reiterează că o cerere poate fi respinsă ca abuzivă doar în circumstanțe specifice (a se vedea *Gross v. Elveția* [MC], nr. 67810/10, § 28, CEDO 2014; *Șevcenco și Timoșin v. Republica Moldova* (dec.), nr. 35215/06 și 43414/08, §§ 23-26, 21 aprilie 2020).

În plus, Curtea notează că, în cauzele privind durata neexecutării unei decizii interne, ea poate considera necesar să examineze durata totală a procedurii, și nu doar perioada care s-a scurs până la data depunerii cererii (a se vedea *Cristea v. Republica Moldova*, nr. 35098/12, § 45, 12 februarie 2019). În prezenta cauză, ea observă că reclamanții au furnizat toate detaliile necesare pentru adoptarea unei soluții în cererea lor la data la care ea a fost depusă, pentru o perioadă de neexecutare de peste 5 ani, după epuizarea remediei compensatoriu intern. Prin urmare, ea consideră că omisiunea reclamanților de a informa Curtea în timp util cu privire la procedurile ulterioare de despăgubire nu a urmărit scopul de a o induce în eroare și ea nu poate critica reclamanții pentru natura intenționată a omisiunii lor. Prin urmare, această obiecție trebuie, de asemenea, respinsă.

În final, Guvernul consideră că reclamanții nu mai sunt „victime” ale presupusei încălcări a Convenției, deoarece întârzierea invocată a fost compensată în cadrul procedurii de despăgubire, iar reclamanții nu mai pot beneficia de executarea hotărârii definitive. În orice caz, ei nu mai sunt funcționari publici care ar avea dreptul la o locuință pusă la dispoziție de către Stat.

Curtea amintește că, potrivit jurisprudenței sale constante, atunci când autoritățile naționale au constatat o încălcare, iar decizia lor constituie un remediu adecvat și suficient pentru această încălcare, reclamantul nu mai poate pretinde că este victimă în sensul Articolului 34 din Convenție (a se vedea *Cocchiarella v. Italia* [MC], nr. 64886/01, §§ 70-72, CEDO 2006-V; și *Cristea*, citată mai sus, §§ 27-30).

Curtea observă în această privință că deciziile Curții Supreme de Justiție din 30 septembrie 2015 și 29 noiembrie 2017 au constatat încălcarea dreptului reclamanților la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, lor fiindu-le acordate sume de bani pentru prejudiciul moral. Curtea notează că nivelul despăgubirilor acordate nu poate fi considerat nerezonabil în lumina sumelor acordate în general de către Curte în cauze similare (a se vedea, în special, *Cristea*, citată mai sus, §§ 58-60).

În continuare, Curtea notează că, în cadrul ultimei acțiuni în vederea obținerii despăgubirilor pentru prejudiciul suportat, instanțele au respins acțiunea, constatând că autoritățile nu mai erau obligate să le asigure reclamanților o locuință după ce ei părăsiseră funcția publică. În lipsa unor precizări suplimentare în hotărârea judecătorească definitivă din 10 mai 2006

cu privire la modalitatea de punere în aplicare a dreptului la o locuință socială, problema duratei în timp a acestui drept rămâne strâns legată de interpretarea dreptului intern pe care se bazează hotărârea.

În această privință, Curtea amintește că, cu excepția existenței unei interpretări arbitrare sau vădit nerezonabile, ea nu are competența de a remedia erorile de fapt și de drept comise de către instanțele interne, cărora le revine în primul rând responsabilitatea de a interpreta și de a aplica dreptul intern (*Radomilja și alții v. Croația* [MC], nr. 37685/10 și 22768/12, § 149, 20 martie 2018). În prezenta cauză, Curtea observă că instanțele interne au respins ultima acțiune în despăgubire a reclamanților, considerând că ei nu mai îndeplineau condițiile prevăzute de lege pentru a beneficia de spațiu locativ.

Curtea reiterează poziția sa constantă, potrivit căreia instanțele interne sunt mai bine plasate pentru a interpreta deciziile pronunțate de către ele și pentru a evalua executarea lor, în special în cazul deciziilor care conțin o trimitere la legislația relevantă în vigoare (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kravchenko și alții v. Rusia*, nr. 11609/05 și alte 22, § 32, 16 septembrie 2010). În prezenta cauză, Curtea observă că instanțele interne chemate să se pronunțe în cadrul ultimei proceduri de despăgubire au trebuit să evalueze obligațiile autorităților care rezultă din decizia definitivă, în lumina informațiilor comunicate de către părți și având în vedere dispozițiile relevante aplicabile referitoare la acordarea spațiului locativ. Concluziile la care au ajuns ele în prezenta cauză nu pot fi considerate de către Curte ca fiind arbitrare sau vădit nerezonabile.

În aceste condiții, Curtea, admitând excepția de inadmisibilitate ridicată de către Guvern, consideră că plângerile formulate în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 sunt incompatibile *ratione personae* cu dispozițiile Convenției și le respinge, în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție.

Având în vedere constatările de mai sus, Curtea consideră că reclamanții nu au avut o „plângere justificată” în baza Articolului 13 din Convenție și că această parte a cererii este, de asemenea, vădit nefondată, și trebuie respinsă în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție.

Din aceste motive, Curtea, în unanimitate,

Declară cererea inadmisibilă.

Redactată în limba franceză și comunicată în scris la 19 octombrie 2023.

Viktoriya Maradudina
Grefier adjunct interimar

Frédéric Krenc
Președinte

DECIZIA IORDĂCHESCU v. REPUBLICA MOLDOVA

ANEXĂ

Cerere privind plângerile formulate în baza Articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție
(neexecutarea sau executarea tardivă a hotărârilor judecătorești naționale și lipsa unui recurs efectiv)

Numărul și data depunerii cererii	Numele reclamantilor și anii de naștere	Denumirea instanței naționale Titlul executoriu Data pronunțării	Data începerii neexecutării	Data încetării neexecutării Perioada de executare	Proceduri de remediere Denumirea instanței naționale Data pronunțării deciziei Despăgubirea acordată (în euro)
19138/16 29/03/2016	Vitalie IORDĂCHESCU 1977 Mariana IORDĂCHESCU 1978	Curtea Supremă de Justiție Obligația autorităților municipale de a le acorda reclamantilor spațiu locativ 10/05/2006	10/05/2006	29/11/2017 11 ani, 6 luni și 20 de zile	1/ Curtea Supremă de Justiție, 30/09/2015 Daune morale acordate: 875 EUR; 2/ Curtea Supremă de Justiție, 29/11/2017 Daune morale acordate: 1 925 EUR; 3/ Curtea Supremă de Justiție, 16/06/2021 Acțiune respinsă pentru lipsa de probe privind menținerea calității de victimă.